

BARBARLIĞIN TEK ALTERNATİFİ: **SOSYALİZM!**

BARBARLIKTAN KURTULMANIN TEK YOLU: **BOLŞEVİK DEVRİM!**

Bir yılı daha geride bırakıyoruz. 21. yüzyılın ilk yılının; 2000 yılının son günlerini yaşıyoruz... Dünyaya bir göz attığımızda ama gerçekten 21. yüzyılda yaşadığımızı söylemek için çok tanık gerekir! Evet bir yanda dünyada hiç bir zaman görülmemiş bir üretim zenginliği yaşanıyor; evet teknik hiçbir zaman olmadığı boyutlarda gelişmiş durumda ve doğru kullanıldığında dünya cennetini yaratmak için maddi imkânlar her zamankinden daha olgun. Fakat diğer yanda zenginliğin paylaşılmasındaki adaletsizlik de, her zamankin-

den daha büyük uçurumlar yaratmış durumda. Dünyanın en zengin 250 insanı, 100'den fazla devletin bütçesinden daha büyük bir para değerini elinde bulunduruyor. Zengin emperyalist ülkelerle; "gelişmekte olan", "geri kalmış" vb. biçimlerde kategorize edilen bağımlı ülkeler arasındaki uçurum; her ülkede de zenginlerle yoksullar arasındaki uçurum büyüdükçe büyüyor. Dünya nüfusunun beşte biri Birleşmiş Milletler örgütlerinin hesaplarına göre "yoksulluk sınırı"nın altında yaşıyor. Dünya nüfusunun % 80'i tüm dünya gelirinin üçte birinden azı-

Etiyopya

Etiyopya'da yiyecek bekleyen insanlar... BM örgütlerine göre dünya nüfusunun beşte biri "yoksulluk sınırı"nın altında yaşıyor!

Sudan

Sudanlı bu çocuğun isteği sadece yaşayabilmek!

nı paylaşmak durumunda. Her üç saniyede bir, bir çocuk açlıktan, yoksulluktan ölüyor. Yoksulluk üzerine, zenginliğin bölüşülmesindeki adaletsizlik üzerine somut verileri uzatmak istemiyoruz. Görmek isteyen görebileceği, bilmek isteyen bilebileceği ölçüde veriyi burjuvazinin kurumları bizzat kendileri sunuyorlar. Eğer dünyada herkese yetecek kadar zenginlik üretiliyorsa fakat buna rağmen bu dünyada yüzbinlerce, milyonlarca insan açlıktan,

sağlıklı içecek su yokluğundan, yeterli sağlık hizmeti olmadığından vb. ölüyor veya her gün ölüm tehdidi altında yaşıyorsa, bunun bir adı vardır: Barbarlık!

Barbarlık yalnızca milyonlarca insanın mahkum edildiği –zenginlik içinde– yoksulluk olgusunda göstermiyor kendini: Dünyanın her yanında emperyalizmin çıkarları için gerici-karşıdevrimci savaşlar yürüyor; darbeler yapılıyor; sisteme karşı olanlar

Nice

Yalnızca 2000 yılı içinde Seattle; Prag ve Nice zirvelerinde yanyana gelen emperyalist haydutları protesto gösterilerinde, gösterileri bastırmak isteyen polisin tavrı, emperyalist efendilerin bütün insan hakkı vb. savunuculuklarının boş bir balon olduğunu göstermeye yeter.

Seattle'de polislin göstericilere tavrı: Barbarlık!

zindanlara atılıyor, işkencelerden geçiriliyor vb. vb. Bütün bunlar aslında bizzat emperyalist güçlerin marifetiyken ve onların çıkarları doğrultusunda gerçekleştirilirken, emperyalistler ve propagandacıları; sürekli olarak “barış yanlısı” görünmekten, “insan hakları savunucusu” pozlara girmekten, kısacası sahtekârlıktan yorulmuyor.

Bunların “barış yanlısı” görünmelerinin sahtekârlığını anlamak için, her birinin andaki savaş alanlarına ne kadar silah satmış olduklarını, bundan ne kadar kâr elde ettiklerini sorgulamak yeter!

Bunların insan haklarını, demokrasi savunuculuğunu vb. ne kadar “ciddiye” aldıklarını, her yıl yaptıkları değişik zirve toplantılarını protesto gösterilerine karşı takınılan tavırlar, sınır güvenliğini koruma adı altında alınan tedbirler ve bunların sonuçları gösteriyor. Yalnızca 2000 yılı içinde Seattle (ABD); Prag (Çek Cumhuriyeti) ve Nice (Fransa) zirvelerinde yanyana gelen emperyalist haydutları protesto gösterilerinde, gösterileri bastırmak isteyen polislin tavrı, emperyalist efendilerin bütün insan hakkı vb. savunuculuklarının boş bir balon olduğunu göstermeye yeter.

Bu tavırların veya örneğin sınır dışı edilmek istenen yabancılara karşı takınılan tavırların bir ismi vardır: Barbarlık! İşte aslında anda iktidarları tehdit altında olmadığı halde bile, en ufak bir ‘rahatsızlık’ karşısında bile faşist tedbirlere başvurma, içte faşistleştirme! İdeolojik alanda ırkçılığı körükleme! Militarizmi körükleme, dünyanın yeniden paylaşılması dalaşında güçlerini düzenleme! Yaptıkları budur.

Önce kışkırtılan, büyümelerine göz yumulan, yer yer desteklenen, gelen yerde bir dizi emperyalist ülkede egemen siyasi partilere ciddi bir rakip

haline gelen açık faşist partilere karşı yürütülen resmi/devlet damgalı “antifaşist”(!!!) gösteri ve mücadele sahtekârlıkları da bu gerçeklerin üzerine örtemez. Kendileri ırkçı olanların, ırkçılığa karşı mücadele edermiş gibi görünmesi sahtekârlıktan başka bir şey değildir. Aynı “insan hakları”nı, o haklar kendi düzenlerine karşı kullanılmak istendiğinde ayaklar altına alanların, insan hakkı savunuculuğunun sahtekârlık olması gibi.

Dünyanın halini kısaca tanımlamak gerekirse, onun ‘emperyalist barbarlık’ diye adlandırılması doğrudur. Bu barbarlık, kâr hırsıyla dünyada yaşam temellerinin sarsılması, doğanın emperyalist

Açık faşist partilere karşı yürütülen devlet damgalı “antifaşist”(!!!) gösteri ve mücadele sahtekârlıkları geçtiğimiz yıl da sürdü!

2000:
Tam bir "seller yılı!"
Mozambik'te
sellerden
binlerce kişi
hayatını kaybetti!

Mozambik

hoyrat talanı sonucu, doğal dengelerinin bozulması noktasına gelmiştir. İki bin yılı tam bir 'seller yılı' olmuş; milyonlarca insan, insan yapısı iklim değişikliğinin sonucu olan 'seller' altında evini barkını yitirmiş, Afrika'da yüzbinler ölmüştür. İnsanlığın ve dünyanın aslında bu barbarlığın çok daha uzun sürmesine tahammülü yoktur. Sözkonusu olan artık her zamankinden daha çok ve acil olarak ya emperyalist barbarlığın kendisi ile birlikte tüm insanlığı yıkılışa, çöküşe götürmesi; ya da emperyalist barbarlığa devrimle son verilmesi alternatifidir.

Kuzey Kürdistan – Türkiye'de barbarlık yer yer emperyalist efendilerin bile, 'biraz insaf' dedikleri boyutlardadır.

Önce ekonomik alanda zenginliğin paylaşımındaki korkunç dengesizlik ülkelerimizde çıplak gözle görülen boyutlardadır. Bir yanda gösterişçi/görmemiş bir zenginlik; diğer yanda milyonlarca yoksul, aç insan! Dengesizlik öyle açık ki, MİT Genel Sekreteri yaptığı bir söyleşide görgüsüz zenginliği gösteren bir TV programı için "Televole beni bile komünist eder" diyebiliyor!

Siyasi alanda demokrasi adına uygulanagelen hep faşizm olmuştur. Ve bugün de böyledir.

Öyle bir "demokrasi"dir ki; uygulanan, faşist sisteme karşı mücadelede egemen sınıflara tutsak düşmüş insanlar, her biri işkence tezgâhından geçmiş tutsaklar; F tipi adı verilen hücre tipi cezaevlerinde kendilerini bekleyen ne olduğunu bildikleri için, hücrelere girmemek için, çıplak canlarını ellerindeki tek silah olarak kullanmak durumunda kalmaktadır. En basit bir demokratik hakkın elde edilmesi veya korunması için can bedeli bir mücadele zorunlu olmaktadır. Bu yazıyı kaleme aldığımız gün F tipine karşı ölüm orucu 54. gününde idi.

Can bedeli mücadele yürüten devrimci tutukluların bir bölümü için artık ölüm orucu ertesi –ölümler olmasa bile– yeniden eski sağlığına kavuşabilme noktası geçilmişti. Ve Meclis'te kimi itler çıkıp, birçok başka itin düşündüğünü göğsünü gere gere yüksek sesle ilan edebiliyordu: "Bırakın gebersinler!". Dev-

Türkiye

F tipi cezaevlerine ve açlık grevini desteklemek için dışarda yapılan eylemliliklerde polis azgınca saldırıyor!

rimci tutsaklar saat saat, dakika dakika ölümüne yaklaşıırken, Adalet Bakanı “Aceleye gerek yoktur!” diyordu!!! F tipi cezaevlerine karşı ve açlık grevini desteklemek için dışarda yapılan eylemliliklerde polis azgınca saldırıyordu. Yalnızca ülke içinde değil, ülke dışında da faşistler açlık grevi destekçilerine azgınca saldırıyor, Hollanda’da bir devrimci faşistlerin bıçak darbeleriyle katlediliyordu. Bütün bunların bir adı var: Barbarlık.

Bu barbarlık kendini aklınıza gelen her alanda gösteriyor.

Örneğin ulusal sorunu alın: Öncelikle PKK’nin başını çektiği mücadele sonucu Türk hakim sınıfları kıyısından köşesinden ‘Kürtler’in varlığını kabul etmek zorunda kaldılar.

Fakat bugün bile hâlâ devletin çeşitli kurumları “Kürtçe TV olur mu, olmaz mı?” tartışması yürütüyor. MİT açıklama yapıyor ‘yararlı olur’ diyor; Genelkurmay karşı çıkıyor; “PKK’ya yarar!” diyor vb. Her iki yan açısından da Kürt ulusundan insanların kendi dillerinde yayınlara sahip olmaları onların en tabii hakkı değil, Türk devletinin taktik kaygılarla bahşedeceği bir lütuf!

“Türkiye Türklerindir!” diyenler, sonra da kalkıp, örneğin “Almanya Almanlarıdır! Türkler dışarı!” diyenleri “ırkçılıkla” suçluyor! Haklı olarak! Fakat bunun ırkçıların ırkçıları ırkçılıkla suçlaması gibi bir garabet örneği olduğunu göremeyecek kadar da körler! İkellik, barbarlık!

Ya da insanlararası “normal” ilişkileri alın; kadınlara ve çocuklara karşı tavırları alın! Bütün araştırmalar kadınlara karşı şiddetin –daha Türkçesi dayanın– aslında olağan vaka olduğunu gösteriyor. Kadın intiharları artıyor! Yalnızca erkek egemen devlet değil –o kendini bütün rezilliği içinde gözültünde ve tutukevlerinde devletin elinde tutsak olan kadınlara tecavüzde gösteriyor–; ağabey, dede, baba dayacağı da, din ve töre baskısı da vb. kadınları eziyor.

Çocuk eğitiminde dayak geniş kitleler açısından hâlâ esas araç durumunda! Evde dayak, sokakta dayak, tarlada, atölyede, okulda dayak... emekçi çocukların gündelik hayatının ayrılmaz parçası. Çocuklar gözünü barbarlığa açıyor ülkelerimizde!

Ve biz 21. yüzyılın ilk yılını geride bırakıyoruz!

İnsanlık artık uzayda uydu kentler kuracak; dünyada doğa ile uyum içinde ihtiyaca göre planlı yapılacak bir üretimle tek aç, açık, muhtaç insanı bırakmayacak zenginliği yaratabilecek tekniğe, bilgiye, donanıma sahip!

Buna rağmen hâlâ barbarlığın egemen olması insanlık açısından gerçekte utanılacak bir durumdur.

Bu barbarlığın alternatifi var mı?

Evet var: Sosyalizm! Üretimin temeline hep daha fazla kâr değil, çalışan insanların sürekli artan maddi ve manevi ihtiyaçlarını en iyi biçimde karşılamayı koyan sistem. Böyle bir sistemin maddi temeli ancak tüm üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin (bu ister kişi, ister grup, ister kapitalist devlet mülkiyeti olsun farketmez) kaldırılması; toplumsal mülkiyetin sağlanmasıdır.

Biz, “Alternatif vardır, sosyalizmdir!” dediğimizde, bir çoklarından gelecek itirazları duyar gibiyiz: “Ama sosyalizm yıkıldı! Bugün var olanlar da (Çin, Kore, Vietnam, Küba) aslında emekçiler açısından kapitalist ülkelerden pek farklı değil, hatta kapita-

list ülkelerde yer yer emekçiler daha fazla hakka sahip vb.”

Bu itirazlara karşı her zaman söylediğimizi bir kez daha yineleyelim:

Yıkılan sosyalizm değildi, değildir. Yıkılan sosyalizm adına yozlaşmış bürokrat burjuva, sosyalfaşist diktatörlük rejimleridir. Sovyetler Birliği’nde 1917 Ekim Devrimi’yle başlayan ve Lenin ve Stalin önderliğinde muazzam başarılar elde etmiş olan sosyalizm deneyimi, ne yazık ki sosyalist sistem içinde büyüyüp gelişen revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesi ile kesintiye uğramış; Sovyetler Birliği ve onunla birlikte bir dizi Doğu Avrupa ülkesi sosyalizm adına devlet kapitalizmi yoluna girmiştir. Yıkılan budur! Bugün Çin’de, Kore’de, Vietnam’da, Küba’da proletaryanın diktatörlüğü değil, milliyetçi burjuvazinin diktatörlükleri işbaşındadır. Bu ülkeler sosyalist ülkeler değildir.

Büyük insanlığa, dünyaya gerçek sosyalizm gereklidir.

Peki sosyalizme varmak mümkün müdür ve nasıl mümkündür? Evet sosyalizme varmak mümkündür. Ve o yalnızca mümkün değil, insanlığın geleceği açısından zorunludur da... Eğer sosyalizm işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesiyle kazanılmazsa, dünyayı bekleyen hep birlikte çöküştür. 30-35 yıl –ki proletaryanın Sovyetler Birliği’nde gerçekten iktidarda olduğu ve sosyalizmi inşa etmeye fırsatı bulunduğu süre en fazla bu kadardır– bırakalım şimdi 6 milyon yıl olup olmadığı tartışılan insanlık tarihini, bir insanın hayatı açısından bile uzun olmayan, bir insan hayatı içine sığabilecek bir süredir. Bu süre içinde sosyalist bir iktidarın işçiler, emekçiler için elde ettiği başarılar burjuvazinin hayalinin bile yetişemeyeceği muazzam başarılarıdır. O halde, sosyalizm mümkündür. Yeter ki, işçiler, emekçiler bolşevik bir devrimle emperyalizmin ve uşaklarının iktidarını yerle bir edip kendi iktidarlarını kursunlar; yeter ki işçiler, emekçiler kendi iktidarlarını hem devrilen sömürücü sınıflardan, hem dış saldırılardan hem de bizzat işçi sınıfı için çıkacak, kendi kişisel, ailevi, grupsal çıkarlarını, toplumsal çıkarlarının önüne geçirmek isteyen revizyonist burjuva yolcuların açık ve kapalı saldırılarından koruyabilsinler!

Hiç kimse olmaz demesin! Olur! Yeter ki işçiler, emekçiler içinden ‘yahu olmaz’ diyenler, olmazlığın nedeninin kendileri olacağını kavrasınlar.

Neden olmayacakmış?

Kuzey Kürdistan-Türkiye’de de, bütün dünyada da nüfusun büyük çoğunluğunun en az % 80’inin sosyalizmde kaybedeceği hiç bir şey yoktur! Kazanacağı kendi iktidarı; kazanacağı yeni, koca bir dünya vardır!

2001 yılına girerken Kuzey Kürdistan-Türkiye’de ve bütün dünyada işçileri, emekçileri, tüm ezilenleri bu bilinçle selamlıyor, geleceğin mimarlarına selanıyoruz:

Bu dünyanın emperyalist barbarlık içinde batmasını istemiyorsanız; insanların barış içinde, kardeşçe birarada yaşayacakları, sömürünün değil özgür emgen egemen olduğu bir dünya istiyorsanız:

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!